

Η αναγκαιότητα της προσευχής.

Γέροντας Ευστράτιος Γκολοβάνσκι.

Νοερά προσευχή, Προσευχή.

Η Αγία Γραφή επισημαίνει την αναγκαιότητα της προσευχής τόσο με πολλά παραδείγματα όσο και με σχετικές νουθεσίες. Στην Παλαιά Διαθήκη συναντάμε επανειλημμένα τους ανθρώπους του Θεού να προσεύχονται, όπως τον Αβραάμ (Γεν. 12:8· 13:4· 26:25), τον Ιακώβ (Γεν. 32:9-12· 33:20), τον Μωυσή (Εξ. 33:12-23), τον Δαβίδ (Β' Βασ. 7:18-29· 22:1-51), τον Σολομώντα (Γ' Βασ. 8:22-55· Β' Παραλ. 6:12-42), τον Ηλία (Γ' Βασ. 18:36-37,42), τον Ιωσαφάτ (Β' Παραλ. 20:5-12), τον Ιερεμία (Ιερ. 17:12-18· 18:19-23), τον Δανιήλ (Δαν. 9:419), τους Τρεις Παίδες (Δαν. Ύμνος: 1-67) και άλλους. Στην Καινή Διαθήκη κορυφαίο παράδειγμα προσευχής είναι ο ίδιος ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός (Εβρ. 5:7· Ματθ. 14:23· Μαρκ. 1:35· 6:46· Λουκ. 6:12· 9:18· 11:1· 22:41-45), ο οποίος συχνά περνούσε νύχτες ολόκληρες με προσευχή προς τον Πατέρα Του. Αλλά και τους μαθητές Του συμβούλευε να μένουν άγρυπνοι και να προσεύχονται, χωρίς να αποκάμνουν (Ματθ. 26:41· Λουκ. 18:1). Γιατί;

Πρώτον, επειδή η προσευχή αποτελεί τον μοναδικό τρόπο κοινωνίας της ψυχής με τον Θεό, τον Πλάστη και Σωτήρα της, και έναν από τους κύριους τρόπους της ενώσεώς της μ' Εκείνον, της σωτηρίας ή, όπως λέμε, της θεώσεως, που είναι ο σκοπός της ζωής του ανθρώπου.

Δεύτερον, επειδή, όπως βεβαίωσε ο Κύριος (Ματθ. 17:21), οι δαίμονες, που πολεμούν άγρια την ψυχή με τα πάθη, πασχίζοντας να ματαιώσουν τη σωτηρία και τη θέωσή της, δεν μπορούν να νικηθούν παρά με την προσευχή και τη νηστεία.

Τρίτον, επειδή, για να μας συγχωρήσει ο Θεός τις αμαρτίες μας, που μας χωρίζουν απ' Αυτόν και μας προξενούν τον αιώνιο θάνατο, αλλά και για να μας βοηθήσει σε κάθε δύσκολη περίπτωση της ζωής, πρέπει να Του το ζητήσουμε: «Ζητάτε, και θα σας δοθεί», παραγγέλλει ο Κύριος· «ψάχνετε, και θα βρείτε· χτυπάτε την πόρτα, και θα σας ανοιχθεί. Γιατί όποιος ζητάει, παίρνει· όποιος ψάχνει, βρίσκει κι όποιος χτυπάει, του ανοίγεται» (Λουκ. 11:10). Πολλές φορές είναι αδύνατη η λύση βιοτικών ή πνευματικών προβλημάτων με τις ανθρώπινες δυνάμεις. Τότε χρειάζεται η επέμβαση του Θεού, καθώς «αυτά που για τους ανθρώπους είναι αδύνατα, για τον Θεό είναι δυνατά» (Λουκ. 18:27). Αλλά η θεία επέμβαση προϋποθέτει την ανθρώπινη αίτηση με την προσευχή, γιατί ο Κύριος δεν παραβιάζει ποτέ το αυτεξούσιό μας.

Ας προσευχόμαστε, λοιπόν, αδιάλειπτα, όπως μας συμβουλεύει ο απόστολος Παύλος (Α' Θεσ. 5:17), μια και η προσευχή, σύμφωνα με τη σοφή πατερική απόφανση, είναι πραγματικά, ως προς την ποιότητά της, συνουσία και ένωση του ανθρώπου με τον Θεό, ενώ, ως προς την ενέργειά της, είναι συγχώρηση των αμαρτημάτων, γέφυρα που σώζει από τους πειρασμούς, τείχος που προστατεύει από τις θλίψεις, κατάπαυση των δαιμονικών πολέμων, πηγή των αρετών, πρόξενος των χαρισμάτων, τροφή της ψυχής, φωτισμός του νου, διάλυση της λύπης, μείωση του θυμού και πολλά άλλα

(όσιος Ιωάννης της Κλίμακος). Με την προσευχή παίρνουμε όλα τα θεία δώρα, επίγεια και επουράνια. Το βεβαίωσε κι αυτό ο Χριστός: «Όλα όσα ζητήσετε στην προσευχή με πίστη, θα τα λάβετε» (Ματθ. 21:22).

«Η προσευχή», θα λέγαμε συμπερασματικά μαζί με τον μακαριστό μητροπολίτη Μόσχας Φιλάρετο, «είναι η αναπνοή της ψυχής του ανθρώπου. Όπως το σώμα με την αναπνοή παίρνει από τον αέρα που το περιβάλλει ζωή και δύναμη, έτσι και η ψυχή με την προσευχή παίρνει ζωή και δύναμη πνευματική από το Πνεύμα του Θεού, που είναι “πανταχού παρόν”».

Από το βιβλίο: Γέροντος Ευστρατίου (Γκολοβάνσκι), Απαντήσεις σε ερωτήματα χριστιανών. Ιερά Μονή Παρακλήτου, 2012. Ερώτηση 82.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>